

Спасете моя град!

На 15 ноември т. г. вестник „Работническо дело“ публикува кореспонденция, която започваше така: „Рано тази сутрин 206-хилядният крайдунавски град получи поредната „порция“ хлорно обгазяване. За разлика от друг път, когато от север се спуска облак, който замърсява отделни квартали на Русе, днес обгазяването обхваща практически всички райони на града, промишлените зони, парковете...“

Не е нужно непременно да си химик, за да изтръпнеш пред тези редове. Разтворих учебника по химия на моя син и там прочетох следното: „Хлорът е жълтозелен газ с остра задушлива миризма. Тъй като е силно отровен, неговата миризма се установява предпазливо. Вдишването му в по-големи количества предизвиква възпаление на дихателните пътища и накрая

смърт“. (Курсивът е от авторите на учебника.)

Аз съм русенец, който не живее в Русе. Но от това не дишам по-леко. Както и всеки, който знае за бедата, сполетяла многократно града. Застрашени са наши близки, приятели, съграждани. Изложено на всекидневна опасност е здраве

От страница 1

то на деца и възрастни. Но какви то и думи да издумаме, едно е ясно — нужни са практически мерки за спасяването на града.

Недоумявам — в споменатата ко респонденция се казва, че поради почивния ден „няма точни данни за концентрацията на хлор и минерални киселини.“ Нима е възможно все още да липсва постоянен, денонощен контрол за чистотата на въздуха над Русе? Какви ще бъдат нашите аргументи пред една смесена българо-румънска комисия по този въпрос?

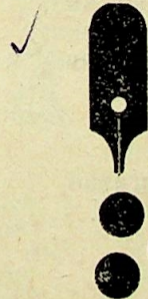
Първото заседание на такава специална правителствена комисия вече се състоя преди няколко дни в Гюргево. Гледаме с надежда към

Спасете моя град!

нейната работа. Дължни сме да ѝ помогнем с всичко и най-вече — с обществена атмосфера на непримиримост спрямо опасната екологична обстановка в Русе.

На тези страници поетът Евтим Евтимов писа: „Милост за Русе!“

Споделям искрената му болка, при съединявам се към вика му, но се питам — защо МИЛОСТ? Нима ПРАВОТО на живот, гарантирано от социалистическата ни конституция и от принципите на ООН, за русенци трябва да бъде акт на ми

лост?

Драмата на Русе се нуждае от гласност. Белетристът Руденко Йорданов, който работи и като лекар, ми е казал, че от доста време си води бележки за отравянето (нека го наречем с точната дума) на въздуха в града. Защо те да не бъдат публикувани? Защо да не бъдат публикувани многобройните факти, с които вероятно разполагат контролните медицински и природозащитни органи в Русе?

Заглавието на тази бележка не е мое, то е стих от Никола Инджов. Надявам се поетът да ми прости, че го използвам в буквалния му смисъл. С него искам да се обърна към всички, които милеят за Русе.

ВЛАДИМИР ПОПОВ